

[Arne Melchior]

meget, som er godt. Desværre var det gode ikke nyt og det nye ikke godt.»

Man kan sige om trafikministerens redegørelse – som jeg skyldigst takker for; når han nu er blevet tvunget til at afgive den, så kan det vel ikke gøres bedre – at der ikke var noget nyt, og det kunne der heller ikke være; men det gamle, der var, var godt. Og så var det jo altså ikke engang så gammelt, for det var en gentagelse af, hvad vi alle sammen stod her og sagde i fjor. Jeg er sikker på, at trafikministeren ved, hvad han vil og skal, og han har redegjort for, hvad de næste 4-5 år skal gå med af de ca. 40 år, som transporthandlingsplanen i sin fulde konsekvens spænder over.

For CD er der ikke tale om et enten-eller mellem den ene og den anden trafikform. Jeg tillod mig engang at formulere transportens tre hovedbud ved at nævne ordene: sikkerhed, fremkommelighed og valgfrihed. I disse par ord skal jeg især lægge vægt på det sidste, altså valgfriheden, skønt den ikke er vigtigere end sikkerheden og fremkommeligheden. Og jeg vil gerne sige, at for os er der altså ikke tale om enten den ene form eller den anden form.

Jeg ved godt, at CD i sine 17 leveår er blevet kaldt bilistpartiet. Bare alle Danmarks bilister havde fundet ud af det. Så ville bilister have bedre kår, for så ville CD have mange flere stemmer, flere mandater her i Tinget, end vi faktisk har. Vi mener ikke, at én bil skal koste tre bilers pris. Vi mener, at bilister ikke yderligere skal straffes, idet de i forvejen betaler mere end 100 pct. brugeroverbetaling i forhold til, hvad de koster samfundet, når alle udgifter regnes med, til vejanlæg, vejvedligeholdelse, også afledte udgifter af enhver art.

Trods det at vi altså er pro bilen, er vi sandelig ikke anti jernbanen. Man kan bare spørge jernbanevæsenet, om CD i de år, hvor CD havde trafikministerposten, lagde hindringer i vejen for jernbanedriften her i landet. Det var faktisk en CD-trafikminister, der havde den glæde at tage beslutningen om IC3-toget og holde det over dåben. Det er vi pro, og det er det bedste, der er sket for jernbanens muligheder i fremtiden, så længe jeg lever.

Vi er sikre på, at jernbanen vil få en positiv fremtid, en stigende andel af den stigende mængde personer og gods, der er at transportere. Og den er relativt meget trafikikker, den er miljøvenlig, og den er også prisbillig, især når

det gælder de længere afstande. Derfor tror vi på dens konkurrencedygtighed.

Men det skal sandelig ikke ske på bekostning af Danmarks sensationelt dygtige, også konkurrencedygtige, vognmandserhverv. Transporten på lastbil skal ikke lægges hindringer i vejen. Dør til dør-transporten for både gods og mennesker er i årtier, hvor vi betaler milliarder til kollektiv jernbanetrafik – og det skal vi blive ved med at gøre, og det gør man i alle lande – alligevel valgt af et meget betydeligt antal af dem, der skal transporteres eller skal have noget transporteret, fordi dør til dør-transporten har så indlysende praktiske fordele. Selv vor tidligere kollega fru Margrete Auken, der ellers plejer at brillere ved debatter af denne art, fortalte for nylig i en offentlig debat, at hun såmænd også har en bil. Selvfølgelig har hun det.

Det er altså ikke et enten-eller. CD vender sig imod bompenge, mod at parkeringsafgifterne sættes yderligere i vejret, mod at byernes kerner skal lægges døde til fordel for andre former. Vi tror på, at den nærmeste fremtid har både rene biler med sig og vil bringe elbilens endelige gennembrud for de ting, den så bliver god til.

Vi går altså ind for alt dette i valgfrihedens navn. Det er ikke Folketinget, der kan afgøre, hvad der er mest konkurrencedygtigt, og hvad der er mest hensigtsmæssigt i den enkelte situation.

For fuldstændighedens skyld skal jeg sige, at vi også går ind for cykler og cykelstier. Jeg har været medlem af Dansk Cyklist Forbund i masser af år. Vi går også ind for, at folk, der vil gå, skal have lov til at gå i sikkerhed. Vi går også ind for bustrafik og for flytrafik. Alle de ting, som menneskelig snilde har opfundet, skal naturligvis have mulighed for at eksistere på fair og rimelige vilkår.

Hr. Tommy Dinesen nævnte den rejse, vi var på i fjor forår til en række byer, og jeg vil fra den rejse gerne nævne, at vi i Basel så en ganske sensationel ting. Jeg skrev om det i Politiken, men enten er der for få, der læser den avis, eller også er de ikke rigtig opmærksomme, når de læser den.

I Basel har man indført abonnementskort, som ikke er personlige, således at de bærer navn og foto af ejeren af dette abonnementskort. Det er et ihændehaverpapir, således at et måneds- eller kvartals- eller helårsabonnementskort kan skifte i et firma eller i en familie